

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **V. V. H.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje**, se sídlem Masarykova 925/27, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 1. 2020, čj. KRPU-192268-50/ČJ-2019-040022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 7. 2020, čj. 75 A 2/2020-47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 4 114 Kč, která bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná rozhodla dne 24. 1. 2020 podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění o 90 dnů od uplynutí doby prvotního zajištění. Doba prvotního zajištění, které bylo rovněž stanoveno na 90 dnů, uplynula k 26. 1. 2020.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu ke krajskému soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítl, že krajský soud nesprávně posoudil dostatečnost odůvodnění doby, na kterou bylo zajištění prodlouženo. Žalovaná vysvětlila, jaké kroky byly doposud učiněny za účelem správního vyhoštění, nevysvětlila však, proč je doba zajištění prodloužována právě na 90 dnů, tj. o stejnou dobu, na niž byl stěžovatel původně zajištěn. Právě s ohledem na uvedení mnoha kroků, které již byly doposud učiněny, by bylo již spíše možné očekávat, že další část výkonu správního vyhoštění již nebude tolik časově náročná. Podle stěžovatele byla doba 90 dnů pouze mechanicky zopakována z rozhodnutí o zajištění a její délka proto neodpovídá individuálnímu případu stěžovatele. Stěžovatel navrhl, aby NSS napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[4] Žalovaná uvedla, že postupovala v souladu s právními předpisy a své rozhodnutí náležitě odůvodnila. K námitce stěžovatele konstatovala, že ve svém rozhodnutí popsala, jaké konkrétní kroky učinila a jaké další kroky bude muset učinit za účelem výkonu správního vyhoštění (viz str. 2 a 3 rozhodnutí). Upozornila na to, že věc se zkomplikovala a prodloužila v důsledku stěžovatelova odmítnutí uvést svou skutečnou totožnost. Navrhla, aby NSS kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.

[7] Doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

[8] Při rozhodování o prodloužení doby zajištění jsou správní orgány povinny „*důkladně a svědomitě posuzovat skutečnosti, které by prodloužení zajištění odůvodňovaly [...]. Uvedené skutečnosti musí být přesvědčivým a nezpochybnitelným způsobem doloženy ve spisovém materiálu*“ (rozsudek NSS ze dne 2. 11 2011, čj. 1 As 119/2011-39). Při odůvodnění stanovené doby zajištění (či jeho prodloužení) je třeba uvést, „*jaké všechny úkony bude pravděpodobně nezbytné provést k přípravě realizace správního vyhoštění*“

konkrétní osoby. Dále lze nepochybně požadovat, aby správní orgán kvalifikovaně na základě svých zkušeností upřesnil v odůvodnění rozhodnutí svůj odhad, jak dlouho zabere provedení každého ze specifikovaných úkonů (např. obvyklá doba komunikace se zastupitelským úřadem země původu cizince, doba potřebná pro poskytnutí právní pomoci ze strany země původu)“ (rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2011, čj. 1 As 93/2011-79).

[9] NSS konstatuje, že těmto požadavkům rozhodnutí o prodloužení zajištění v projednávané věci vyhovuje (viz str. 2 a 3 tohoto rozhodnutí žalované), a to včetně doložení jednotlivých skutečností ve správním spise. Žalovaná uvedla, že prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění je nutné, neboť stěžovatel nevlastní platný cestovní doklad, který je mu potřeba opatřit. Náhradní cestovní doklad bude stěžovateli možné vydat teprve po ověření jeho totožnosti. Následně bude požádáno Ředitelství služby cizinecké policie o zajištění termínu výkonu správního vyhoštění. Žalovaná také popsala, jaké úkony dosud provedla (prostřednictvím Ředitelství služby cizinecké policie zjišťovala totožnost stěžovatele, avšak vzhledem k tomu, že se jedná o státního příslušníka Vietnamské socialistické republiky, je tento proces zjišťování totožnosti složitější). Orgány Vietnamské socialistické republiky nedokázaly stěžovatele ztotožnit (tuto skutečnost žalovaná zjistila krátce před uplynutím doby prvotního zajištění). Žalovaná se proto obrátila na orgány SRN za účelem zjištění jeho totožnosti, protože stěžovatel tvrdil, že v minulosti v SRN žádal o mezinárodní ochranu. Do dne vydání rozhodnutí o prodloužení zajištění ze strany SRN nepřišla žádná odpověď. Žalovaná také kontaktovala orgány Velké Británie, neboť stěžovatel dále uváděl, že do této země měl vycestovat ze SRN; z Velké Británie měl být vyhoštěn do Vietnamu. Z rozhodnutí žalované je zřejmé, že prodloužení zajištění si vynutily především potíže týkající se zjištění skutečné totožnosti stěžovatele. To bylo také důvodem, pro který nebylo možné stěžovateli vydat náhradní cestovní doklad. Ke zjištění totožnosti stěžovatele žalovaná učinila mnoho účelných kroků a nelze jí přičítat k tíži, že její dosavadní šetření bylo neúspěšné. Stěžovatel totiž stále trval na své tvrzené identitě, ačkoli později připustil, že v SRN o své osobě uváděl smyšlené údaje. Stěžovatel svou pravou identitu odmítal uvést, neboť se nehodlá vrátit do Vietnamu. O stěžovatelově tvrzené identitě přitom orgány jeho domovského státu nebyly schopny nic zjistit.

[10] NSS na základě výše uvedeného ve shodě s krajským soudem konstatuje, že odůvodnění doby prodloužení zajištění je v projednávané věci dostatečné. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nespolupracoval při ověření své totožnosti, byl proces jejího zjišťování výrazně složitější a komplikovanější. Žalovaná z tohoto důvodu objektivně nemohla činit další kroky vedoucí ke správnímu vyhoštění stěžovatele (vydání náhradního cestovního dokladu a zajištění termínu správního vyhoštění). S ohledem na popsané skutečnosti považuje též NSS dobu prodloužení zajištění o 90 dnů za přiměřenou a odpovídající specifickým okolnostem této věci; tyto okolnosti žalovaná náležitě popsala. Nelze bez dalšího dovozovat, že doba prodloužení zajištění by měla být automaticky kratší než doba prvotního zajištění. Podstatné je, aby tato doba byla přiměřená daným okolnostem a nepřekročila maximální dobu zajištění.

IV. Závěr a náklady řízení

[11] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[12] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec její běžné činnosti.

[13] Podle § 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s. advokátovi, který byl stěžovateli ustanoven usnesením krajského soudu, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Advokát provedl ve věci jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti, tj. písemné podání soudu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Za provedený úkon právní služby advokátovi náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 %, celkem tedy 4 114 Kč. Tuto částku NSS vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 22. října 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu